

гдѣ соврѣти плодѣвъ моѣхъ?“ И мыслѣвъ въ себе си, и дѣмалъ: що да сторѣжъ? като нѣмамъ гдѣ да съберѣ плодове ти си, които толко много сѣ съ умножили. „Чтѣ сотворѣю?“ лихонмче азъ да ти кажѣ, що да сторишь: напзани си ветхыты житници, задрѣждѣ колкото ти стига, и трѣва, насыти си сичкото желаніе, и штоо оста не, раздай го на сиромасы, и ѣбозы. „Чтѣ сотворѣю?“ человекче онова, штоо си придобылъ, то не е плодъ на твоиты трѣдове, то е дарованіа на благотворната на вышніа десница; и слѣдователно подражѣй милость-та на благодѣтелъа Бога: Богъ съ е показалъ толко голѣмъ къмъ тебе благодѣтелъ, покажи и ты себе си благодѣтелъ къмъ ближніа си. „Чтѣ сотворѣю?“ дѣмашъ ты богатѣатъ, като мыслишь гдѣ да ѣвардишь толко имоты. „Чтѣ сотворѣю?“ дѣма и онзи сиромасъ, като мысли, какъ да прѣхрани сирачетата си; тебе та притѣснава излышното, а пакъ него притѣснава нѣждното. Прочее направи една праведна икономіа, и отъ многото, което ти е излышно, поправи нѣждата на оновоа, комѣто не достига. Не; ты искашь нѣждното, и искашь и излышното; ты искашь самси сичко, и за да го запазишь, „разорѣю моѣ, дѣмашъ, жѣтници, ѣ бѣльшыа со зѣждѣ,“ ще развалѣ ветхыты, що гы имамъ, и които сѣ малкы, и ще поправѣ дрѣгы по-голѣмы; забавдене, и ако съ свродать пакъ плодове ти, пакъ ли ще развалашъ, и правишь? нѣ какѣа нѣжда имашъ, та да правишь тѣѣнны житници тѣка на земата, когато ты имашъ неразрѣшимы житници на небето, рѣцѣтѣ на сиромасыты? тѣкъ варди плодове ты си, и ще гы имашъ вѣчно. Не; „тамъ ще съберѣ сичкыты си плодове, и имоты,“ азъ не щѣ да распрѣснѣ на дрѣгы оныа имоты, които ми е далъ Богъ за мене, и тогасъ ще рѣкѣ на дѣшата си: „Дѣше, имашъ много имоты отгорѣ на земата за много години, почивай, ѣждѣ, пѣй, весели сѣ;“ дѣше, почивай сега отъ трѣдоветы си съ ѣстіа, и питіа, насыти си желаніата, ты имашъ много имоты за много години.

Раздѣмѣхъ; тамъ е глѣпавата, и свѣтната надѣжда на лихонмчеца; той защото былъ придобылъ много, надѣе сѣ, че ще живѣе много; защото сѣ были умножили имотити мѣ, той мысли да сѣ съ умножили и днѣти мѣ; и защото е богатъ, мысли че е безсмъртенъ: ѣзъ рѣхъ во ѣзобѣліи моѣмъ не подвижѣ сѣ во вѣкѣ.“ Тамъ надѣжда е прельстила отъ началото на свѣта прѣвіа лихонмчеца, го-